

Tot a lloc

Tornar al nus reconcentrat del teu desig

Foto: isorepublic

Tinc a les mans tota l'aigua d'ahir,
tots els arbres d'avui.
I Déu en algun lloc

tornar lentament i suau
com si mai no haguérem marxat
Anna Montero, *Serenitat de cercles*

Tornar a les fulles verdes contra la boira, a les branques dels arbres retallades en el cel. Tornar a l'illa, a la casa amb barreres de fusta a l'entrada on un dia vas imaginar que hi podies morir -que hi podies néixer. Tornar als esmorzars al balcó, al sol d'hivern. Tornar a la mare -te quiero mucho, poquito, nada-, sense dolor. Tornar al cos com qui recompon un gerro trencat perquè no vol llençar-lo encara, perquè prefereix aprendre a estimar-ne les esquerdes, els pedaços que ja no encaixaran mai més de manera perfecta -perquè el vol, simplement, perquè és seu. Tornar al

nus reconcentrat del teu desig, l'ou de fusta que tanques ben fort dins del puny i amagues darrere l'esquena. Tornar, deia la poeta, com si mai no haguéssim marxat. I trobar-ho tot a lloc.

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .